

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. E. A.**, bývajúceho v S., prechodne bytom H., proti žalovanej **JUDr. L. A.**, bývajúcej v S., **o rozvod manželstva a o návrhu žalovanej na prerušenie konania** vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4 C 96/2008, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 8. decembra 2010 sp. zn. 6 Co 74/2010, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 8. decembra 2010 sp. zn. 6 Co 74/2010 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalovaná navrhla prebiehajúce konanie o rozvod manželstva prerušiť v zmysle § 109 ods. 2 písm. a/ O.s.p. z dôvodu, že sa musí pripravovať na odborné advokátske skúšky, trpí zdravotným problémom (ochorenie kolenného kĺbu) a zároveň je toho názoru, že pre deti pochádzajúce z manželstva nie je v súčasnosti vhodný rozvod manželstva ich rodičov.

Okresný súd Svidník uznesením z 2. septembra 2010 č.k. 4 C 96/2008-300 tento procesný návrh žalovanej zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dôvody uvedené žalovanou v jej návrhu na prerušenie konania nezakladajú prekážku trvalejšej povahy, pre ktorú by sa žalovaná nemohla konania zúčastniť. Nebol tak splnený zákonný predpoklad pre prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. a/ O.s.p.

Krajský súd v Prešove uznesením z 8. decembra 2010, sp. zn. 6 Co 74/2010 odvolanie podané žalovanou odmietol, keď zistil, že odvolanie proti tomuto uzneseniu nie je prípustné. Uviedol, že prerušenie konania z dôvodov uvedených v ods. 2 § 109 O.s.p. (na rozdiel od prerušenia konania z dôvodov uvedených v ods. 1 cit. ustanovenia) je fakultatívne, čo znamená, že súd nie je povinný prerušiť konanie ani v prípade, že by inak boli splnené podmienky pre prerušenie konania. Účastník konania na prerušenie konania podľa tohto ustanovenia nemá nárok (na rozdiel od ods. 1), ale záleží výlučne na úvahe súdu, aký postup zvolí (pri rozhodovaní je určujúce hľadisko hospodárnosti konania, zákon predpokladá možnosť iného vhodného opatrenia). Takéto uznesenie nemá vplyv na rozhodnutie vo veci samej, nezasahuje, na rozdiel od uznesenia zamietajúceho návrh na prerušenie konania vydaného podľa ods. 1 § 109 O.s.p., do práv účastníkov konania a nie je ani na ujmu práv účastníka. Na základe uvedených úvah dospel k záveru, že uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p. (na rozdiel od uznesenia vydaného podľa § 109 ods. 1 O.s.p.) je uznesením, ktoré sa týka vedenia konania, proti ktorému je odvolanie vylúčené ustanovením § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p. Podľa odvolacieho súdu v prospech uvedeného záveru svedčí aj znenie ustanovenia § 170 ods. 3 O.s.p., prijatého novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 348/2008 Z.z. a tento záver podporuje i výklad § 169 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého existujú len dve kategórie uznesení, ktoré si nevyžadujú odôvodnenie (uznesenia, ktorým sa celkom vyhovuje návrhom, ktorému nikto neodporoval a uznesenia o vedení konania). „Uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je však uznesením zamietajúcim a teda zjavne mimo prvej kategórie. Jediným dôvodom, kvôli ktorému by takéto uznesenie mohlo byť bez odôvodnenia je to, že je uznesením o vedení konania. Ak by ním nebolo, bola by druhá veta § 169 ods. 2 O.s.p. zbytočná, pretože by neexistoval zákonný dôvod neodôvodniť takéto zamietajúce uznesenie. Avšak z toho, že zákonodarca druhú vetu do tohto ustanovenia zaradil, možno vyvodíť, že sám považuje takéto uznesenie za uznesenie, ktoré by odôvodnené byť nemuselo, pretože je uznesením o vedení konania.“

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala včas dovolanie žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, prípadne jeho rozhodnutie zmenil a vyhovel jej návrhu na prerušenie konania. Uviedla, že uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nie je, s poukazom na ustanovenie § 170 ods. 3 O.s.p. (obdobne ako uznesenie, ktorým bolo konanie prerušené) uznesením o vedení konania, proti ktorému by odvolanie v zmysle § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p. nebolo prípustné.

Pokiaľ zákonodarca znenie § 170 ods. 3 O.s.p. obmedzil len na slovné vyjadrenie „uznesenie o prerušení konania“, za použitia analógie ho treba aplikovať aj pre uznesenia, ktorými súd konanie o návrhu účastníka na jeho prerušenie zamietne. Odmietnutím jej odvolania bol preto porušený zákon. Prípustnosť dovolania odôvodnila aj ustanovením § 238 ods. 2 O.s.p. Podľa dovolateľky sa totiž odvolací súd odchýlil od doterajšej súdnej praxe, ktorá nepovažovala uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania za uznesenie o vedení konania.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovanej ako podané nedôvodne odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň i dôvodné, nakoľko odvolací súd žalovanej svojim postupom odňal možnosť pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné, ak bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

Medzi práva, ktoré procesné predpisy účastníkom občianskeho súdneho konania priznávajú patrí nepochybne aj právo na preskúmanie správnosti prvostupňového rozhodnutia v inštančnom konaní odvolacím súdom na základe včas podaného riadneho opravného prostriedku za predpokladu, že jeho podanie zákon nevyklučuje. Treba zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej praxe sa za odňatie možnosti konať pred súdom považuje aj taký postup, keď odvolací súd odmietne odvolanie ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, hoci pre také rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 201 O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia zásadne platí, že každé rozhodnutie súdu prvého stupňa možno napadnúť odvolaním za predpokladu, že v konkrétnej veci zákon podanie odvolania nevylučuje.

Ustanovenie § 202 ods. 3 O.s.p. taxatívne vymenováva niektoré uznesenia, proti ktorým je prípustnosť odvolania vylúčená. Jedným z nich je aj uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania (§ 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.).

Odvolačný súd, pokiaľ odvolanie podané žalovanou odmietol, dospel práve k záveru, že takýmto uznesením je aj uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p. (t.j. aj uznesenie, ktorým sa zamietol návrh na prerušenie podľa písm. a/ citovaného ustanovenia).

Podľa dovolacieho súdu tento právny názor odvolacieho súdu nie je správny.

Podľa § 109 ods. 2 písm. a/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak sa účastník nemôže konania zúčastniť pre prekážku trvalejšej povahy alebo preto, že jeho pobyt nie je známy.

Podľa § 170 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 uznesenie o prerušení konania sa nepovažuje za uznesenie o vedení konania.

Podľa § 169 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval, alebo uznesenia, ktoré sa týka vedenia konania, nemusí obsahovať odôvodnenie. Uznesenie o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania musí vždy obsahovať odôvodnenie.

Podľa § 202 ods. 3 písm. o/ O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Ustanovenie § 170 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého uznesením upravujúcim vedenie konania nie je uznesenie o prerušení konania, priniesla novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 348/2008 Z.z. účinná od 15. októbra 2008.

Keďže výklad právnej normy je potrebné podávať vždy v súlade s účelom, ktorý sa jej prijatím sleduje, dovolací súd vychádzal v posudzovanej veci pri interpretácii ustanovenia § 170 ods. 3 O.s.p. predovšetkým zo zmyslu, ktorému táto zákonná úprava mala slúžiť.

Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonnému ustanoveniu, účelom tejto právnej úpravy bolo odstrániť akékoľvek doterajšie nejasnosti o tom, či sa uznesenie o prerušení konania považuje alebo nepovažuje za uznesenie o vedení konania. Úmyslom zákonodarcu nepochybne bolo zabrániť výkladovým nejasnostiam nielen vo vzťahu k uzneseniu, ktorým sa konanie prerušuje (v texte zákona „uzneseniu o prerušení konania“), ale aj vo vzťahu k uzneseniu, ktorým sa návrh na prerušenie konania zamietá a teda otázku povahy uznesenia, ktorým súd rozhoduje o návrhu na prerušenie konania, vyriešiť komplexne. V opačnom prípade by sa strácal zmysel, ktorý sa prijatím tejto novely sledoval. Preto treba pri interpretácii ustanovenia § 170 ods. 3 O.s.p. uplatniť nie zužujúci výklad, ako to urobil odvolací súd, ale výklad rozširujúci v tom zmysle, že toto ustanovenie sa vzťahuje aj na uznesenie, ktorým sa návrh na prerušenie konania zamietol.

Podľa dovolacieho súdu správnosť tejto interpretácie priamo potvrdzuje najmä znenie druhej vety ustanovenia § 169 ods. 2 O.s.p. zavedenej do tohto ustanovenia rovnako zákonom č. 384/2008 Z.z. Výslovne sa tu ustanovuje, že uznesenie o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania musí vždy obsahovať odôvodnenie, pričom sa nerozlišuje, či pri uznesení o zamietnutí návrhu na prerušenie, bol návrh zamietnutý podľa odseku 1 § 109 O.s.p. alebo podľa odseku 2 § 109 O.s.p. Cieľom tejto požiadavky bolo nielen to, aby sa zabránilo pochybnostiam, či sa majú takéto uznesenia odôvodniť, keďže často krát boli považované za uznesenia o vedení konania, ktoré nie je treba zdôvodňovať (viď dôvodovú správu k tomuto ustanoveniu), ale aj to, aby boli tieto uznesenia preskúmateľné v riadnom opravnom konaní (inak by požiadavka na zdôvodnenie uznesenia nemala zmysel). Zákonodarca dal týmto jasne najavo, že aj uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, a to bez výnimky, nemožno považovať za uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania.

Napokon, správnosť vyššie uvedenej interpretácie § 170 ods. 3 O.s.p. možno podporne vyvodiť aj z ustanovenia § 202 ods. 3 písm. o/ O.s.p., ktoré novela vykonaná zákonom č. 384/2008 Z.z. prijala ako jedinú výnimku z možnosti podať odvolanie proti uzneseniu, ktorým súd rozhodol o návrhu na prerušenie konania. Ak by sa totiž uznesenia o zamietnutí

návrhu na prerušenie konania považovali za uznesenia, ktorými sa upravuje vedenie konania, nemalo by toto ustanovenie zmysel, lebo proti takýmto uzneseniam by podanie odvolania bolo vylúčené podľa § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.

Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že ustanovenie § 170 ods. 3 O.s.p. treba interpretovať tak, že uznesením, ktoré nie je o vedení konania, je nielen uznesenie, ktorým sa konanie prerušilo, ale aj uznesenie, ktorým sa návrh na prerušenie konania zamietol (k tomu porovnaj Mazák J.: Komentár k Občianskemu súdnemu poriadku 99/1963 Zb., ASPI 2011, rozhodnutie NS SR z 19. mája 2009 sp. zn. 5 Cdo 254/2008, rozhodnutie NS SR z 2. júna 2010 sp. zn. 1 Obdo 13/2010).

Odvolačný súd v posudzovanej veci preto nesprávne interpretoval ustanovenie § 170 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, je uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Následne, nesprávne ustálil, že odvolanie proti takémuto rozhodnutiu nie je prípustné, z ktorého dôvodu odvolanie žalovanej ako neprípustné odmietol. Ide teda o postup, keď odvolací súd odmietol odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky. Týmto nesprávnym postupom odňal žalovanej možnosť konať pred súdom. Konanie tak zaťažil vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá zakladá jednak prípustnosť dovolania a je tiež dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť vecne správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto uznesenie krajského súdu podľa § 243b ods. 1, 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. septembra 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová

Odlišné stanovisko sudcu JUDr. Rudolfa Čirča

Podľa § 243b ods. 6 Občianskeho súdneho priadku (ďalej len „O. s. p.“) pripájam toto odlišné stanovisko k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2011 sp. zn. 6 Cdo 28/2011.

Nesúhlasím s väčšinovým rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu, ktorým bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Prešove z 8. decembra 2010 sp. zn. 6 Co 74/2010 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Zrušujúce rozhodnutie je odôvodnené nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, **či uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p. je uznesením o vedení konania, proti ktorému je odvolanie vylúčené ustanovením § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.** S právnym záverom, podľa ktorého takéto uznesenie nie je uznesením o vedení konania, sa nestotožňujem.

Zastávam názor, že rozširujúci výklad ustanovenia § 170 ods. 3 O.s.p. (ako druh jazykového výkladu) vychádzajúci zo záveru, že nielen uznesenie o prerušení konania ale aj uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sa nepovažuje za uznesenie o vedení konania, nie je správny.

Z hľadiska jazykového výkladu je totiž uvedené ustanovenie jednoznačné, keď za uznesenie, ktoré sa nepovažuje za uznesenie o vedení konania, výslovne označuje len uznesenie o prerušení konania.

Z ustanovení § 169 ods. 2 veta druhá a § 202 ods. 3 písm. o / O.s.p., ktoré rovnako ako § 170 ods. 3 O.s.p. boli do tohto procesného kódexu vložené novelou vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z. (ďalej len „novela“), je zrejmé, že zákonodarca dôsledne rozlišoval medzi uznesením o prerušení konania a uznesením o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Preto, ak v § 170 ods. 3 O.s.p. výslovne uviedol, že uznesenie o prerušení konania sa nepovažuje za uznesenie o vedení konania, nebolo jeho vôľou riešiť zároveň povahu uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Tomuto úsudku nasvedčuje aj dôvodová správa k označeným ustanoveniam, v zmysle ktorej novela v § 170 ods. 3 O.s.p. odstraňuje akékoľvek doterajšie výkladové nejasnosti o tom, či sa uznesenie o prerušení konania považuje alebo nepovažuje za uznesenie o vedení konania, v § 169 ods. 2 veta druhá O.s.p. zabráňuje pochybnostiam, či sa má uznesenie

o prerušení konania odôvodniť, keďže často krát je považované za uznesenie o vedení konania, ktoré nie je potrebné odôvodňovať, pričom je zrejmé, že uznesenie o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania vo veciach týkajúcich sa ich predkladania na rozhodnutie o predbežnej otázke Súdnemu dvoru Európskych spoločností alebo na Ústavný súd vyžaduje odôvodnenie, a v § 202 ods. 3 písm. o/ O.s.p. rozširuje uznesenia, proti ktorým nebude prípustné odvolanie, aj o uznesenie prvostupňového súdu o postúpení veci ESD na riešenie predbežnej otázky (správne o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., t. j. z dôvodu, že súd nerozhodol o postúpení veci ESD na rozhodnutie o predbežnej otázke), keďže súd prvého stupňa nemá povinnosť takéto postúpenie vykonať a preto nie je ani dôvod na to, mu takéto postúpenie (v rámci konania o odvolaní) „nanútiť“. Z dôvodovej správy možno teda vyvodiť, že cieľom novely bolo v § 107 ods. 3 O.s.p. vyriešiť otázku povahy uznesenia o prerušení konania, v § 169 ods. 2 veta druhá otázku odôvodňovania či neodôvodňovania uznesenia o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (ak ide o uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) a v § 202 ods. 3 písm. o/ O.s.p. otázku prípustnosti či neprípustnosti odvolania proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Jej účelom však nebolo riešenie otázky, akú povahu má všeobecne uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, resp. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p.

S poukazom na už uvedený cieľ zmeny právnej úpravy (nemajúcej ambíciu riešiť nič viac a nič iné, než to čo výslovne upravila) pri hľadaní odpovede na otázku, či uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p. je uznesením o vedení konania, nemožno použiť ani výklad § 202 ods. 3 písm. o/ O.s.p. a contrario (vedúci k záveru, že ak proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. nie je prípustné odvolanie, tak proti ostatným uzneseniam o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie prípustné je) a rovnako tak ani výklad § 170 ods. 3 O.s.p. a contrario (vedúci k záveru, že ak uznesenie o prerušení konania nemožno považovať za uznesenie o vedení konania, tak opačné uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania možno považovať za uznesenie o vedení konania s následkom nemožnosti odvolania proti nemu v zmysle § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.). Neprípustnosť takého výkladu oboch uvedených ustanovení je daná aj tým, že vedie (ako to vyplýva z predchádzajúcej vety) k rozpornému výsledku o prípustnosti či neprípustnosti odvolania. Účel novely zároveň vylučuje aj použitie systematického výkladu § 202 ods. 3 písm. o/ O.s.p., ktorý by inak mohol viesť k záveru, že

ak uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. je výslovne uvedené pod písm. o/, potom nemôže byť (a rovnako ani uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p.) považované za uznesenie o vedení konania podľa písm. a/ tohto ustanovenia.

Považujem preto za správny právny záver odvolacieho súdu, že uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p. je uznesením o vedení konania, proti ktorému je odvolanie vylúčené ustanovením § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p. Stotožňujem sa aj s argumentáciou odvolacieho súdu odôvodňujúcou tento záver predovšetkým poukazom na to, že takéto uznesenie spĺňa kritériá uznesenia o vedení konania ustálené právnou teóriou a súdnou praxou.

Len na doplnenie tejto argumentácie uvádzam, že ústavnú konformnosť interpretácie odvolacieho súdu možno podoprieť aj výkladom odvolávajúcim sa na právne princípy a účel právnej úpravy. V posudzovanej veci ide o ústavný princíp spočívajúci v základnom práve na spravodlivú ochranu práv bez zbytočných priet'ahov (čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), t. j. v primeranom čase, a o účel právnej úpravy občianskeho súdneho konania ako celku, ktorým je zabezpečenie spravodlivej a zároveň rýchlej a účinnej, t. j. efektívnej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 a § 6 O.s.p.). Predpokladom takéhoto výkladu je dôsledné rozlišovanie rozdielnosti medzi uznesením o prerušení konania a uznesením o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Pretože pri uznesení o prerušení konania súd nekoná, čo znamená, že by sa mohol dostať do rozporu so základným právom na spravodlivú ochranu práv a s cieľom občianskeho súdneho konania, je odôvodnenou požiadavka, aby správnosť takého rozhodnutia mohla byť podrobená prieskumu súdom vyššej inštalcie v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku. V prípade uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, a to zvlášť v prípadoch podľa § 109 ods. 2 O.s.p., v ktorých ide len o možnosť konanie prerušiť, však súd robí len to čo robiť má, teda pokračuje v konaní tak, aby ochrana práv mohla byť rýchla a účinná. Bolo by preto neefektívne a nadbytočné podrobovať aj takéto rozhodnutie odvolaciemu prieskumu, keď inak ochrana proti prípadnému nesprávnemu postupu súdu (ak konanie malo byť prerušené) je účinne zaručená riadnymi ako aj mimoriadnymi opravnými prostriedkami proti rozhodnutiu v merite veci.

Na záver poznamenávam, že vzhľadom na požiadavku jasnosti a bezrozpornosti jednotlivých ustanovení O.s.p., umožňujúcu ich jednotný výklad, by bolo vhodné, aby legislatíva výslovne vyriešila aj otázku povahy uznesenia o zamietnutí návrhu na prerušenie

konania, resp. aspoň uznesenia o zamietnutí takéhoto návrhu podľa § 109 ods. 2 O.s.p. Interpretáčná náročnosť jej riešenia mala v prejednávanej veci za následok, že odporkyňa, ktorá podala návrh na prerušenie konania dňa 27. júla 2010 a žiadala konanie prerušiť na dobu jedného roka, fakticky dosiahla stav nekonania po dobu viac ako jedného roka.

V Bratislave dňa 14. septembra 2011

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.

s u d c a

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová